

# Uden als het schip van Theseus

In het Oude Griekenland kende men het gedachte-experiment van het “**Schip van Theseus**”. Bij dit gedachte-experiment draait het om de vraag of het nog wel hetzelfde schip is als men iedere dag een plank vervangt door een andere plank. Of dat men (op een gegeven moment) te maken heeft met een ander schip.

De planken in de Udense situatie zou men kunnen voorstellen als gebouwen, infrastructuur (wegen), speeltuinen. Kortom: de fysieke leefomgeving.

Ook kan men hierbij denken aan mensen en/of dieren. Mensen of dieren die als ankerpunt dienen.

De vertrouwde politie-agent, de docent, de fietsenmaker op de hoek, de vrouw met de lekkere koekjes, de persoon die op een bepaalde manier gekleed gaat, de vertrouwde postbode, de thuishulp, de bekende pakjesbezorger, de vertrouwde winkelier, de vertrouwde winkelmedewerk(st)er, het hondje (ik moet nog steeds denken aan de blaffende keeshonden in de periode 1981 – 1986 die destijds woonde aan de Heufkensweg). Ik heb het idee, dat het huis waar die keeshonden woonden er niet meer is. En er nu een ander huis staat.

Op het moment dat vertrouwde ankerpunten wegvallen, moet men op zoek naar een nieuw evenwicht. Dan is men even uit zijn of haar lood geslagen. Men weet niet zo goed raad. Men is als het ware in een soort van crisissituatie beland. Dit wordt extra versterkt als dierbare/naasten wegvallen, men zijn baan verliest, vertrouwde gebouwen waar men dierbare herinneringen aan heeft wegvallen en/of geconfronteerd wordt met zaken waar men niet vertrouwd mee is. Of weinig of niet aansluiten op de eigen leefwereld. Men moet als het ware op zoek naar een nieuwe gemeenschappelijke identiteit. Of men houdt vast aan de eigen identiteit. Men heeft een nostalgisch verlangen. Omdat vertrouwd is.

Wat betreft de komst van nieuwkomers in Uden kan ik een bijzonder anekdote uit de doeken doen. In de periode 1984 – 1986 vroeg een leraar op de basisschool, waarop ik zat aan de klas: **“Wie is er geboren in Uden?” Van de ongeveer 30 leerlingen waren er maar twee geboren in Uden. De rest kwam elders vandaan.** Waarbij geboortes van kinderen in het ziekenhuis in Veghel, maar in Uden woonde, golden als zijnde geboren in Uden.

Er is nu iets heel bijzonders aan de hand in Uden. Een deel van de mensen buiten Uden geboren heeft (achter)(klein)kinderen, die wel in Uden zijn geboren. **Een deel van de mensen geboren buiten Nederland kunnen langer in Uden wonen dan in Nederland geboren mensen van ongeveer dezelfde leeftijd.** Hetzelfde geldt voor mensen die elders uit Nederland komen. **In bepaalde straten kan het zelfs zo zijn dat op een gegeven moment zo zijn, dat nieuwkomers die pas in Uden wonen, langer wonen in een bepaalde buurt of straat dan mensen die geboren en getogen zijn in Uden of elders uit Nederland komen.**

Dit zorgt ervoor dat de begrippen allochtoon en autochtoon kunnen zorgen voor verwarring of voor een minder helder beeld van de situatie.

Er is in de loop van de tijd veel veranderd in Uden. Ook zijn mensen zelf veranderd. Men kijkt anders tegen bepaalde zaken aan. Men bekijkt zaken uit de jeugd anders dan toen men nog jong was. Vele jaren terug komend op de plek waar ik als kind ben opgegroeid, besef ik meer. Ik besef meer van de buurt waarin ik ben opgegroeid. Ook zie ik dat veel buurten enorm zijn veranderd wat betreft uitstraling. Het vertrouwde van vroeger is er niet meer. Je bent op een gegeven moment een bepaalde buurt ook ontgroeid. Das war einmal. Net als het liedje van Bonnie St Claire: Bonnie kom je buiten spelen...

**“Waar is toch gebleven die tijd?(...) De herinnering blijft.”**